

Somalı Bir Yetimin Baba Hasreti

– M.Nihat Malkoç · 22 Mayıs 2014

SOMALI BİR YETİMİN BABA HASRETİ

...Soma'da bir somun

...ak ekmek uğrunda

...can verenlere rahmet ve minnetle...

Nazarımın değdiği yerde suretin vardır

Sensizlik ağır kıştır; fırtına, tipi, kardır

Asude olmak için, ömrü geriye sardır

Sırtımı dayadığım koca çınardın baba!...

Kana kana içtiğim berrak pınardın baba!...

Hoşgörü burçlarında muhabbetin demiydin

Düşlerimi taşıyan bembeyaz bir gemiydin

Nefes alma sebepim, hayatın önemiydın

Âb-ı hayat gibiydin, damarda kandın baba!..

Vücudumda iskelet, tenimde candın baba!...

Ayna gıpta ederdi saçının aklığına

Kömür haset ederdi kalbinin paklığına

Paslı bir kılıç gibi saplandım yokluğuna

Yokluđunda üzgünüm, yastayım şimdi baba!...

Yorgun düştüm, tükendim; hastayım şimdi baba!..

Dađ misali heybetli geliřini özledim

Yüređime akıttım, gözyaşımı gizledim

Belki gelirsin diye, yollarını gözledim

Uçsuz bucaksız yollar, yolcuya ađlar baba!...

Gelmeme ihtimalin gönlümü dağlar baba!...

Yüređim yangın yeri, kim dindirir sızımı?

Hiçbir silgi silemez alnımdaki yazımı

Mumla aramaktayım o görkemli mâzimi

Kömürden daha koyu, kara bahtımız baba!...

Cennet-i Âlâ olsun orda tahtımız baba!...

Siyah kömür tozları, kirletmedi yüzünü

Paranın kirlî yüzü karartmadı özünü

Hep mutlu olacaktık, unuttun mu sözünü?

Bir avuç kömür için bir ömür verdin baba!...

Çok sevdiğin Rabbine, vuslata erdin baba!...

Hüznün yamaçlarında gözyaşları çağladı

Kömür renkli havadis, yürekleri dağladı

Bu (z)amansız hicretle ana-bacı ağladı

Çıkardığın kömürü nasıl yakarız baba!...

Bu yokuştan düzlüğe nasıl çıkarız baba!...

İnanmak istemedik, hepsi şaka sandık biz

Mayısın ortasında kömür gibi yandık biz

Soframızda ekmeği acılara bandık biz

Sol yanımda bir sızı, ne çok acıyor baba!...

Gül yüzün fersah fersah, bizden kaçıyor baba!..

Ömründe hep dik durdun, hele kaldır başını!

Kömürlü ellerinle sil gözümün yaşını

Arka dağım belledim şimdi mezar taşını

Akrep soktu saati, geçmez günlerim baba!...

Bu tarifsiz acıyla her dem inlerim baba!...

İçimi ısıtırdım sevginin sıcaklığında

Anıları bıraktın kör maden ocağında

Sılaya dönüş yaptın ömrün altın çağında

Sonsuzluk yolcuları, geri dönmüyor baba!...

İçimdeki kor ateş, yangın sönmüyor baba!..

Elden ne gelir gayrı, yücelerden çağrı var

Göçtüğün günden beri, sol yanımda ağrı var

Ana, bacı, kız, kızan; köz köz olmuş bağı var

El âlemin göğünde güneş doğuyor baba!...

Karbon monoksit zehri bizi boğuyor baba!...

Yer gök kömür karası, görmüyorum önümü

Darmadağın pusulam, kaybetmişim yönümü

Bugünüm haraç mezat, özlüyorum dünümü

Sonsuza kanatlanan, garip kuş oldun baba!...

İlkbaharın sonunda, ağır kış oldun baba!...

Kasvet boğuyor beni, nefes alamıyorum

Sesimin yankısına bir ses alamıyorum

Bu pulsuz dilekçeme adres alamıyorum

Helâl rızkın peşinde kül oldun, yandın baba!...

Karanlığıma güneş, geceme tandın baba!...

Nur yağsın mezarına, gül adını anarım

Ateşten gömlek giydim, için için yanarım

Dünle teselli bulur, hatıranı kanarım

Uçuruma dayandım, bu yoldan döndür baba!...

İçimdeki yangını üfle de söndür baba!...

Hasretin dağlar kadar, bu böyle gitmez gayrı...

Hakkını ödemeye bir ömür yetmez gayrı...

Ötelerde süreceksin, bu sevda bitmez gayrı...

Gururla dalgalanan bayrağında 'al' baba!...

Mekânın cennet olsun, nur içinde kal baba!...

M. NİHAT MALKOÇ